

[Axel Dam.]

opnaas i dette Land: at der øves ens Uret mod alle; derfor forlangte de, at Pensionater skulde underkastes samme Bestemmelser.

Naar blot man ser, hvad Konsekvenserne bliver, ser man, hvor urimeligt det hele er; hvorfor blot paalægge Pensionater denne Afgift, hvorfor ikke private Besøg hos Slægtninge, der ofte finder Sted paa den Maade, at disse Familiegæster holder Familien skadesløs ved at betale, hvad deres Fortæring beløber sig til? En fuld og ens Gennemførelse maa føre til, at alle beskattes med 10 pCt., ogsaa Spejdernes Køkken i deres Telte og lignende. Urimeligheden viser sig bedst, naar man drager den fulde Konsekvens. En Urimelighed er det ogsaa, at Restaurationsskatten indeholder en Skat paa Skatten; der er i Forvejen Skat paa de Varer, man nyder paa Restaurationer, navnlig naturligvis paa Spititus, og af denne Skat skal man paa ny betale Skat!

Skønt vi principielt ønsker hele Restaurationsskatten afskaffet straks, vil vi naturligvis, hvis intet bedre kan naas, ogsaa gaa med til en gradvis Afvikling. Hvad Kompensation angaar, synes jeg ikke, det skulde være vanskeligt, naar man ser paa Finansloven, at finde Beparelser, som kunde opveje denne Nedgang i Statens Indtægter; man kunde jo ogsaa dèr gaa mere radikalt til Værks, end man nu gør ved at foreslaa Afskaffelse af Understøttelse til en Digter og en Digterinde. Hvis dette er Vejen til en gradvis Afskaffelse af Forfatterunderstøttelserne, kunde der være nogen Mening i det — naa, dette maa man jo ikke komme ind paa ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag.

Den højtærede Finansminister gjorde opmærksom paa, at det er vanskeligere at regne med 4, 5 og 6 pCt. end med 10 pCt.; denne Vanskelighed maa man vel nok komme ud over, i hvert Fald kommer man ud over den ved at følge vort Raad om at afskaffe hele Restaurationsskatten paa een Gang.

H. F. Ulrichsen: Naar jeg tager Ordet under Behandlingen af denne Sag, er det, fordi jeg ikke er enig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der talte paa mit Partis Vegne. Jer er enig med ham i, at det ærede Medlem Hr. Stauning ikke er den rette til at fremsætte dette Forslag her i Tinget, men det er ogsaa det væsentligste Punkt, paa hvilket jeg er enig med ham.

Det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) erklærede, at det ikke var rigtigt, at Restaurationsskatten var en Særbeskatning af

et enkelt Erhverv. Det er muligt, at det ikke er fuldstændig rigtigt, men det er i hvert Fald givet, at Restaurationsskatten har skabt det Erhverv, vi taler om, en hel Række store Vanskeligheder. Een Ting er efter min Opfattelse sikker, og det er, at denne Skat er en Særbyrde paa Hovedstaden. Der er ikke Tvivl om, at ikke mindst i en Storstad med lange Afstande er der et meget stort Nødvendighedsforbrug paa Restauranterne. Det er blandt andet ud fra den Opfattelse, at man ikke bør lægge en Særbyrde paa enkelte Dele af Landet, at jeg gaar ind for en Afvikling af Restaurationsskatten.

Den højtærede Finansminister, der jo ogsaa var Minister den Gang, Forslaget til Lov om Restaurationsafgift blev fremsat, havde Ret, da han fremførte de store Betæneligheder, der var ved Indførelsen af en Skat som Restaurationsskatten, og jeg syntes, det havde været en naturlig Fortsættelse af den Linie, som den Gang blev anlagt af den højtærede Finansminister, om denne Skat var blevet afviklet, før man var gaaet f. Eks til at ophæve eller i hvert Fald nedsætte Afgifter som Stempelskatterne og de juridiske Afgifter, Retsgebyrerne.

Det er blevet anført mod Retsaurationsskatten, bl. a. af den sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Axel Dam — og i dette Synspunkt er jeg ogsaa fuldstændig enig —, at det er overordentlig uheldigt at paalægge en Kreds af Samfundsborgere, Restauratører, at optræde som Skatteopkrævere. Vi kender alle sammen en hel Række uheldige Affærer, der er en Følge af den Pligt, man har paalagt Restauratører.

Som ogsaa det ærede Medlem Hr. Axel Dam anførte, er Restaurationsskatten en overordentlig upopulær Skat. Det er noget, man herinde maaske ikke skulde lægge saa megen Vægt paa; men jeg vil nu alligevel tro, at det i Tider, hvor man ikke er saa forfærdelig tilfreds med Rigsdagen og Parlamentarismen, var praktisk, om man lyttede en lille Smule til den almindelige Stemning. Og givet er det, at ude omkring blandt almindelige Mennesker, hvad enten de hører til Restaurantfaget eller ikke, træffer man en almindelig Stemning imod Restaurationsskatten.

Det er imidlertid ikke disse Forhold — den uheldige Pligt man har paalagt et enkelt Erhverv, Upopulariteten og Særbeskatningen af Hovedstaden —, det er ikke disse Argumenter, der først og fremmest faar mig til at gaa ind for en Afvikling af Restaurationsskatten, men først og fremmest det, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard an-